

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce: S., IČ , se sídlem Z., B. n. J., zastoupeného JUDr. Ing. Helenou Horovou, LL.M., advokátkou se sídlem v Luhu 18, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2012 č.j. 2012/62767-421,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 5. 11. 2012 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Příbrami (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 6. 2012 čj. MPSV-UP/2572584/12/AIS-ZAM, tak, že žalovaný upravil ve výroku prvostupňového rozhodnutí označení použitého právního předpisu; v ostatním zůstalo napadené rozhodnutí beze změny. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím neposkytl žalobci příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 1. čtvrtletí roku 2012 podle § 78 odst. 3 a odst. 7 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (výrok ve znění upraveném žalovaným).

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, čj. 45 Ad 9/2012-38, rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jak především dovodil, *„ke dni 31. 3. 2012, tj. k poslednímu dni období, za které bylo o příspěvek žádáno, nebylo předmětné penále ve výši 3,-Kč ještě splatné, a proto nemohl existovat ani jeho nedoplatek. Žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, když hodnotil výkaz nedoplateků ... jako závazný, ačkoliv nic takového není v zákoně o zaměstnanosti (zákon č. 435/2004 Sb.) stanoveno. (...) I pokud žalovaný dospěl v předchozím řízení k závěru, že k nedoplatku na penále u žalobce došlo, pak s ohledem na výši dlužné částky měl přihlédnout k jedné ze zásadních zásad činnosti správních orgánů, zakotvené v § 2 odst. 1 správního řádu. Podle této zásady správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem případu. Správní orgán v posuzovaném případě rovněž ignoroval další důležitou zásadu uplatňující se v evropském právu a to princip proporcionality, podle něhož mezi dvěma chráněnými právy dostane přednost to právo, které chrání nejdůležitější hodnotu, avšak s minimálním omezením ostatních konkurujících práv, tak aby byla zachována proporcionalita – úměrnost – mezi právy, která jsou v konfliktu“*.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 30. 10. 2013, čj. 3 Ads 23/2013-56, výše označený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jak uvedl, *„ke dni 31. 3. 2012 existoval dluh žalobce na penále za pozdní úhradu pojistného za únor 2012, neboť existoval již ke dni 21. 3. 2012 a zaplacen byl až 25. 4. 2012.“*

Žalobce tak měl v rozhodném okamžiku nedoplatek, byť ve výši pouhých 3 Kč. Stěžejní závěr krajského soudu je ze shora vyložených důvodů chybný (...) podmínky pro přiznávání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou poměrně striktní. Zákon o zaměstnanosti uvádí v § 78 odst. 3 jasně, které podmínky musí každý žadatel splnit. Jediné povolené výjimky jsou přitom uvedeny pod písmeny a) a b) daného ustanovení, které umožňují žadatelům napravit svá pochybení při platbě daní a pojistného. Jedná se přitom o klasickou veřejnoprávní normu kogentního charakteru, která neposkytuje správním orgánům příliš prostoru k vlastní úvaze a manévrování. Stěžovatel správně uvedl, že v průběhu správního řízení je vázán všemi zásadami plynoucími ze správního řádu a nemůže bez dalšího upřednostnit jednu zásadu před druhou. Pokud se krajský soud domnívá, že rozhodnutí správních orgánů se vymykají zásadám platným pro oblast veřejného práva, musí své úvahy náležitě odůvodnit a přesvědčivě vysvětlit, které zásady a v jakém smyslu byly porušeny“.

V průběhu dalšího řízení pak došlo k podstatné změně judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se soudní přezkoumatelnosti rozhodnutí o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Zatímco doposud byla soudní přezkoumatelnost takového rozhodnutí implicitně připouštěna (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, čj. 6 Ads 100/2012-34, či rozsudek Nejvyššího správního soudu v projednávané věci), aktuálně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 8. 2014, čj. 5 Ads 44/2014-20, potvrdil závěr Krajského soudu v Brně, podle něhož se stěžovatel, jemuž nebyl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Nejvyšší správní soud zde především dovodil obecný závěr, podle něhož příspěvek dle § 78 odst. 3 citovaného zákona lze zahrnout pod pojem dotace dle § 3 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále též „rozpočtová pravidla“). Odkázal přitom mimo jiné na související judikaturu téhož soudu (zejména rozsudek ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 Ads 66/2013-23) i na ustanovení § 78 odst. 10 zákona č. 435/2004 Sb. týkající se povinnosti vrátit neprávem získaný příspěvek (ve znění rozhodném pro projednávanou věc se jednalo o ustanovení § 78 odst. 9 téhož zákona). Podle ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel je pak výslovně rozhodnutí o poskytnutí dotace vyloučeno ze soudního přezkoumání.

Veden citovanými závěry Nejvyššího správního soudu, které je nutno aplikovat i v projednávané věci (srov. § 12 odst. 1 s. ř. s.), tedy zdejší soud danou žalobu posoudil jako nepřipustnou podle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. f) s. ř. s., a tato žaloba proto musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Ve věci tedy ani nebude konáno jednání nařízené na den 25. 11. 2014.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta až po jednání ve věci, nemohl soud přistoupit k vrácení zaplaceného soudního poplatku (srov. ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost: A. Léblová